

Évközi 5. vasárnap

1Kor 15,1-11

„Ugyanazt hirdetjük, s így lettetek hívővé”

¹Figyelmetekbe ajánlom, testvérek, az evangéliumot, amelyet hirdetem nektek. Elfogadtátok, és szilárdan kitartotok benne. ²Átala elnyeritek az üdvösséget, ha megtartjátok úgy, ahogy hirdettem nektek. Másként hiába lettetek volna hívővé. ³Elsősorban azt hagytam rátok, amit magam is kaptam: Krisztus meghalt bűneinkért, az Írások szerint, ⁴eltemették és harmadnap feltámadt, az Írások szerint. ⁵Megjelent Péternek, majd a tizenkettőnek. ⁶Később egyszerre több mint ötszáz testvérnek jelent meg, ezek közül a legtöbben még élnek, néhányan azonban már meghaltak. ⁷Azután Jakabnak jelent meg, majd az összes apostolnak. ⁸Utánuk pedig, mint egy elvetéltnek, megjelent nekem is. ⁹Én ugyanis az utolsó vagyok az apostolok közt, s arra sem méltó, hogy apostolnak hívjanak, hiszen üldöztem az Isten egyházát. ¹⁰De Isten kegyelméből vagyok az, ami vagyok, s rám árasztott kegyelme nem maradt bennem hatástalan. Többet dolgoztam mindegyiküknél, igaz ugyan, hogy nem én, hanem az Isten kegyelme, amely velem van. ¹¹Mindegy tehát, hogy én vagy ők: ugyanazt hirdetjük, s így lettetek hívővé.

A Nicea-konstantinápolyi Hitvallás – amit minden vasárnap elimádkozunk a szentmisén – számunkra egy hosszú, nehezen érthető, sokféle gondolatot tartalmazó imádság, amit egészen pontosan csak a papok értenek. A hitvallás célja, hogy átadja azt a tudást a hitről a későbbi generációnak, amelyet a korábbi megszerzett. Ebben a levelében Pál nem hitvallást, hanem az egyház általános tapasztalatát adja át (3. v.) a korintusiaknak. Ő ugyanis nem volt közvetlenül a feltámadás tanúja – a Jézusról szóló igehirdetés azonban a Jézus feltámadásáról szóló igehirdetéssel kezdődött, egy megtörtént esemény elmondásával, amit már a hiteles tanúknak is értelmezni kellett Jézus korábban halott tanítása alapján. Pál azzal, hogy elismétli a hallott eseményeket, a feltámadt Jézus megjelenéseit, csoportosítva megnevezi Jézus feltámadásának hiteles tanúit. Ezzel a formulával kiemeli Jézus feltámadásának elbeszélését az ellenőrizhetetlen legendák és mesék világából, bemutatva, hogy kezdettől lehet tudni, kik a szemtanúi ezeknek az eseményeknek. Azt nem lehet bizonyítani, hogy itt egy ősi – azt pedig végleg nem, hogy a legelső – hitvallási formulát olvasnánk, de azt igen, hogy Pál hiteles tanúktól átvett tapasztalatról beszél. Sőt a tanúkat a

sorrend alapján hierarchizálja is, utolsóként deklarálva önmagát azok közt, akiknek megjelent a feltámadt Jézus. Nem az időbeliség okán, hanem azért, mert Jézus követéséhez Pál útja indult a legtávolabbról: „*üldöztem Isten egyházát*”. Pál soha sem titkolta el az előéletét, a bűnét – ez alkalmat adott neki arra, hogy Isten mindent megváltoztatni kész kegyelmét hirdesse (10.). Persze Pál öntudatos lény is: Kr. u. 50-ben már ő tette a legtöbbet a kereszténység elterjesztéséért. De a legfontosabb, hogy Jézus feltámadásának minden tanúságtevője ugyanazt hirdeti – tehát aki a mozgalomba bekapcsolódik, az azonos értékű hívő lesz. Érdemes figyelni Pál hívő és igehirdetői öntudatára. Tisztában van szerepének fontosságával, erőteljesen hangsúlyozza a feladatát, de nem önmagát hirdeti, hanem Krisztus feltámadását.

Pál gondolatait néha azért nehéz megérteni, mert az ő hite nem időben elhúzódva, folyamatosan alakult ki, mint az apostoloké, hanem egyetlen élményből, megtérése élményéből táplálkozik. Ezt az élményt fejt ki az igehirdetői szükségleteknek és a közösségvezetői feladatoknak megfelelően. Ez az egy élmény ad lendületet egész életének. Pál számára a hit nem egy megtalált kincs, amivel jól elvan egyedül, gazdagnak és kortársainál értékesebb embernek érezve magát. Nem, Pál számára a hit feladat, amit át kell adni másoknak is. Nemcsak Krisztushívőkkel kell őket tenni, hanem misszionáló keresztényekkel is, akik azon munkálkodnak majd, hogy átalakítsák az egyéneket és a közösség életét is. Pál nem a hit nyugalmát, hanem a hit és saját alkotó nyugtalanságát vitte el a közösségeknek. Ez a nyugtalanság az ötszáz emberből álló tanúságtevők körét Kr. u. 67-re többmillió aktív hívőre bővítette. Pál példája beszédesen bizonyítja, hogy nem az igehirdetők száma, hanem azok hitének minősége, meggyőző ereje és motivációja az egyház növekedésének alapja. A televíziós társadalom ismeri az interjú „átmegy a képernyőn” kifejezést. Az a riportalany, aki meggyőződéssel beszél, hallgatóságot, sőt követőket is talál a képernyő másik oldalán. Az a riportalany, aki csak információkat ismétel, csak érdektelenséget talál, követőket pedig egyáltalán nem remélhet. A Pál-típusú keresztény és igehirdető nemcsak megtért, nemcsak saját életét formálta át felismert hite, hanem másoknak is képes átadni ennek örömét. Hite ezekben képes hitet ébreszteni.